

TÁR

Direcció i guió: Todd Field **País:** EUA **Durada:** 158 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama
Interpretació: Cate Blanchett, Nina Hoss, Noémie Merlant, Mark Strong, Sam Douglas, Sydney Lemmon, Murali Perumal, Diana Birenyte, Vivian Full, Amanda Blake, Julian Glover, Allan Corduner, Lucie Pohl, Lee R. Sellars, Sylvia Flote, Frank Röth, Sophie Kauer **Música:** Hildur Guðnadóttir **Fotografia:** Florian Hoffmeister
Distribuïdora: Universal Pictures **Estrena a Espanya:** 27/01/2023
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

La mundialment famosa Lydia Tár és a només pocs dies de gravar la simfonia que la portarà a les altures de la seva ja formidable carrera. La notablement brillant i encantadora filla adoptiva de Tár, Petra, de sis anys, hi té un paper clau. I quan els elements semblen conspirar contra la Lydia, la nena és un suport emocional important per a la seva mare en dificultats. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Cate Blanchett cap a l'Oscar

Todd Field ens presenta Lydia Tár, una compositora i directora d'orquestra que és al cim de la seva carrera, hi serà també Cate Blanchett?

A Todd Field sempre li han agradat les històries cuinades a foc lent en què batega un profund desassossec. Tant a la seva òpera prima, *En la habitación*, com a la seva última pel·lícula fins ara, *Juegos secretos*, hi trobàvem present un constant malestar que les convertia en obres molt esmunyedisses, per la forma en què s'acostava a problemes contemporanis incòmodes i per com s'aproximava a les seves criatures, que en la majoria dels casos constituïen un enigma. Així és també la protagonista de la seva nova pel·lícula després d'un llarg període de silenci. Lydia Tár és una directora d'orquestra que es troba en el seu moment de màxima esplendor quan comencen a llançar-se insinuacions sobre possibles conductes sexuals il·lícites amb les seves becàries. Lydia Tár ha arribat a dalt de tot dins d'un món d'homes, és lesbiana i defensora de la seva identitat sexual, però poc més sabem sobre ella, sobre el seu passat, sobre com es va convertir en un referent musical, com va aconseguir arribar a aquest estatus ni si són certes o no les acusacions que s'hi aboquen.

Sobre aquest exercici de funambulisme narratiu Todd Field reflexiona sobre l'abús de poder subvertint el tradicional *male gaze* i situant la dona al centre d'un #MeToo. Es parla de manera explícita de la cultura de la cancel·lació i també dels perills que suposa erigir ídols que puguin exercir amb impunitat la seva voluntat. Però potser no és això el més important, sinó **la forma absolutament hipnòtica i abstracta amb què aconsegueix introduir-nos en la típica història d'auge i caiguda que a les seves mans resulta nova i reveladora**, submergint-nos en pous d'ambigüitat realment desconcertants. Segurament res d'això no hauria estat possible sense tenir al capdavant de la funció una Cate Blanchett. La seva presència és aclaparadora, aconsegueix que amb cada moviment fluctuï la nostra simpatia o el nostre rebuig, generant tot un cúmul de sentiments contraposats que ens porten del menyspreu a l'admiració. **TAR** s'erigeix així com una obra gairebé inabastable, monumental, plena d'abismes i contradiccions, una simfonia fosca i atonal modulada per una intèrpret totèmica i aclaparadora.

Per a aquells que es vulguin delectar amb el prodigi d'interpretació de Cate Blanchett

El millor: la conjunció d'una actriu i un director en estat de gràcia.

El pitjor: necessitem un Univers Expandit de TÁR.

Beatriz Martínez – fotogramas.es